

forflag Nr. 5 er denne, som ogsaa er udtalt i Udvalgets Betænkning, at principielt er jeg, og jeg antager ogsaa de fleste Medlemmer af Udvalget for, at der sker en Forandring, at Anmeldeiserne gaa bort fra Præsten, og naar man ikke er gaaet over dertil, er det af Sænsigtsmaassighedsgrunde, fordi man ikke i denne Lov vil indstilke Bestemmelser, som nærmest angaa Lyndehforholdet; der vil vist ikke være Noget i Veien herfor, naar man kommer til en Omordning af disse Forhold. Men der synes mig heller ikke her at være Grund til at sætte det ind. Jeg kan idetmindste ikke i den Henseende forandre mit Standpunkt. Overfor den ærede Ordfører skal jeg tillade mig at bemærke, at naar han havde saa ondt ved at forstaa, hvad jeg har sagt — og Grunden var nok den, at jeg skulde være noget yderliggaaende i mine Anskuelse — saa ligger det vel i, at han paa Grund af den ædruelige og moderate Lantegang, hvori han bevæger sig, maaske har vanskeligt ved at fatte det Standpunkt, han mener jeg er kommen til at indtage; navnlig var han meget misforstodt med, at jeg havde brugt det Udtryk, at man skulde være Herre i sit eget Hus, og overførte det paa Statsomraadet. Jeg vedkjender mig denne Lante og tror det bør hævdes, at den er sund og rigtig. (Holstein-Ledreborg: Det er en Misforstaaelse). Det ærede Medlem vilde ogsaa nok hævde den, men med den Modifikation, at Administrationen ikke skulde have Noget dermed at bestille; han vilde, at ligesom Spørgsmaalet om Indfødsret var henlagt under Lovgivningsmagten, saaledes skulde det ogsaa være Tilfældet med Udvisning. Det, tror jeg, er en uheldig Bet. Sa! naar Rigsdagen ikke var samlet, saa kunde der gives en foreløbig Lov, det kunde gaa; men ellers vilde det vist være meget uheldigt, om man her skulde undergive Spørgsmaalet om en Persons Udvisning af Landet 6 Behandlinger. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), har ogsaa med megen Alvor gjort gjældende, at Udvisning var Noget, hvis Afgjørelse man skulde hævde for Lovgivningsmagten, og at det gjaldt om, at den gjæstfrie Stat skulde yde sin Beskyttelse til Fremmede. Det kommer an paa, hvad det er for Fremmede. Vel skal Staten i og for sig være gjæstfri, men kun mod dem, som ere gode Gjæster, og naar der ellers er Grund til at være det. Der gives jo nemlig ogsaa en international Ret, og der er ingen Grund til at være gjæstfri mod de Folk, der med Grund ikke taales hjemme og heller ikke mod Folk, naar det ikke stemmer med den Stats Interesser, i hvilken de tage Ophold, at have dem hos sig. Jeg kan virkelig overmaade vanskeligt følge, eller rettere slet ikke forstaa den ærede Ordfører, naar han saander, at det er Noget, vi skulle stræbe efter, at maadan Personer ville søge Ophold hos os. (Holstein-Ledreborg: Det er en Misforstaaelse). Jeg beder om For-

labelse, jeg misforstod det ikke. Jeg veed, at den ærede Ordfører er saaledes, at han altid tilbøls kan udvise, hvad han har sagt, at han kan gjøre sine Bemærkninger, det vil sige saadanne, som kunne undergives Fortolkning; men jeg har noteret en Del af hans Udtalelse, og jeg gjorde det strax, saa jeg tager ikke fejl. Det ærede Medlem talte om, at vi skulde blive et af Brændpunterne for det moderne Samfund; og det skulde jo navnlig arrangeres derved, at man indbyder Alle, som ikke kunne være hjemme, aandeligt begavede Folk, Folk, som maaske ere komne i Kollision til en eller anden Side, til at tage Bolig hos os, og derved skulde man naae et høit aandeligt Stade, som visse Kredse i London og Schweits. Jeg kan ikke være med til at paatale den Slags Ting. (Udbrydelse). Det kan godt være, at det er en Misforstaaelse; men jeg tror det ikke. Det er sagt saa høit og tydeligt, og Rigsdagstribenden vil sandsynligvis ogsaa komme til at pege Noget hen i den Retning. Jeg skal ikke være med til den Slags Ting. Det var lige overfor mig, at det blev gjort gjældende som en Navitet. Jeg fatter ikke det Fortræffelige derved og ikke det Opflag, som den danske Nation skulde faae, hvis Kjøbenhavn skulde blive et saadant Brændpunkt. Men det kan være, at det ærede Medlem har et friere Blik for den Slags Ting. Det ærede Medlem var ogsaa ved, fordi jeg, da han havde talt om Udlandingenens Betydning for det aandelige Livs Fremme, kom ind paa det Religiøse og sagde, at jeg kunde forstaa, at han gjorde Modstand, hvis man paa Grund af Folks religiøse Meninger vilde udvise dem. Jeg har ikke talt om Indlændinge, som der blev sagt, jeg veed vel, at Loven kun gjælder for Udlandinge; Indlændinge kunne vi ikke udvise, men det er jo en bekjendt Sag, at hvis en fremmed Mormonprest kommer ind og gjør Profelyter, lade vi ham gaa i No og gjøre ham ikke Noget og hvis en Sefuit, som ikke tør opholde sig i Preussen, kommer herind, saa lade vi ham gaa i No og gjøre ham ikke Noget. Jeg kan forstaa, hvis vi ikke gjorde det, at man da sagde, at vi maatte sikkre saadanne Folk; men da de nu ere sikrede derimod, saa ser jeg ikke, hvad man har imod at gaa ind paa Lovens Bestemmelser, hvorved man i Virkeligheden hævder det, jeg anser for ønskeligt, nemlig det, at man bliver Herre i sit eget Hus og eget Samfund. Saa sagde den ærede Ordfører, at det, det gjælder om, er at stille Udlandets Undersaatter bedre hos, os end vi ere stillede i Udlandet, thi naar vi gjøre Saadant give vi et smukt Exempel for Europa, og saa vilde vi ogsaa nok blive bedre stillede i Udlandet. Jeg tror, man man maa se lidt mere ædruelig paa Sagen, og jeg vil foretrække, at vi gaa bagefter i den Slags Ting og lade de større Lande gaa foran og give Lønen an. (Berg: Nei). Sa, der kan være forskjellige Meninger om den Slags Ting; men jeg tillader mig at sige, at det er min An-